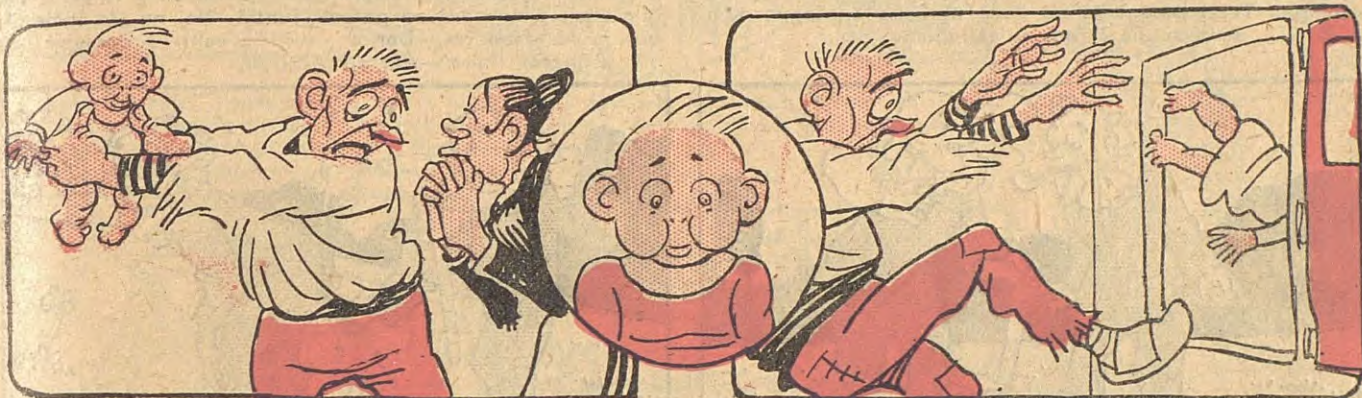




NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

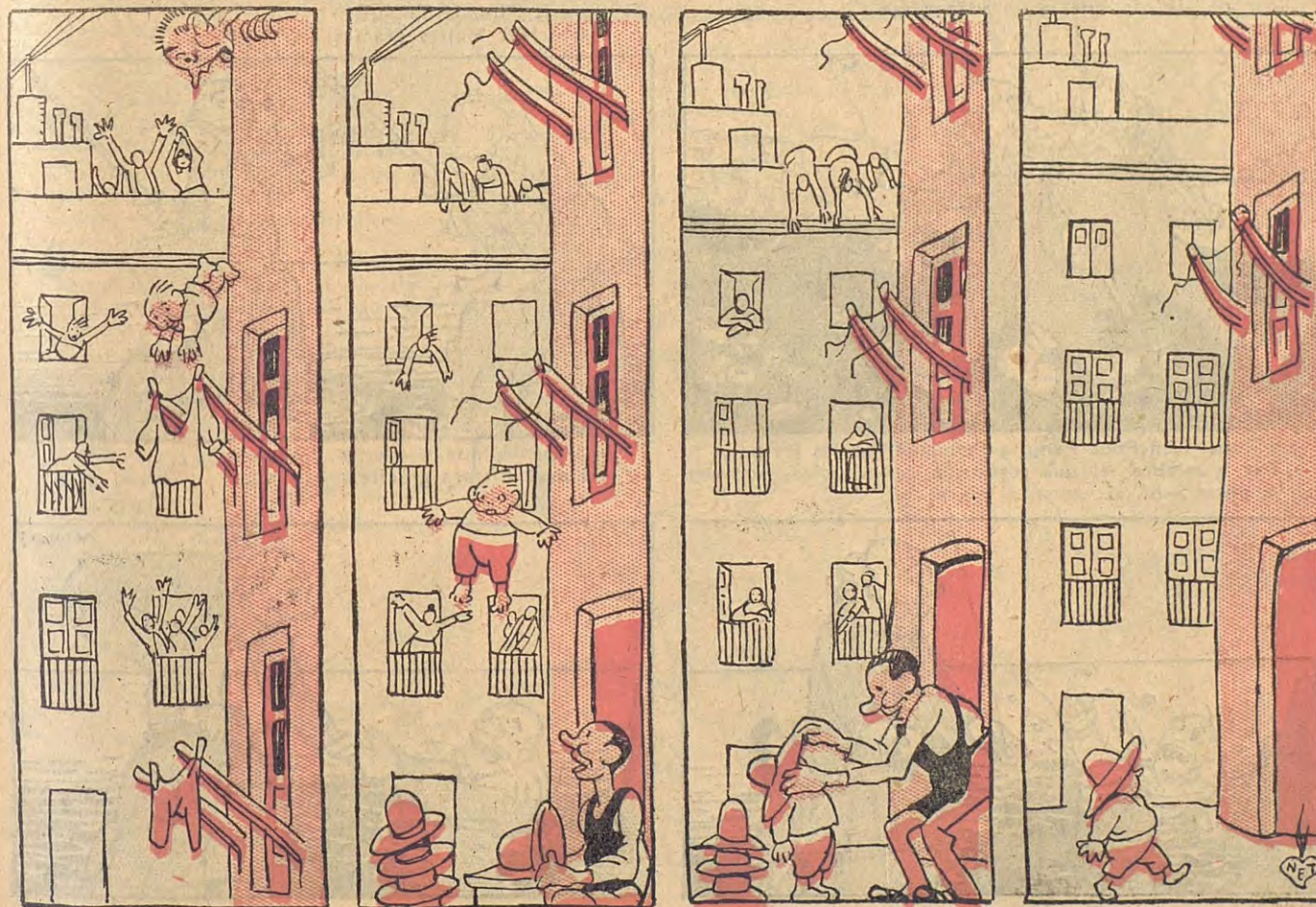
LA SALVACIÓ DEL NOI BON-MINYÓ



—Jo no puc resistir més aquesta misèria que ens priva fins de comprar uns vestidets al nen per a que pugui sortir de casa.

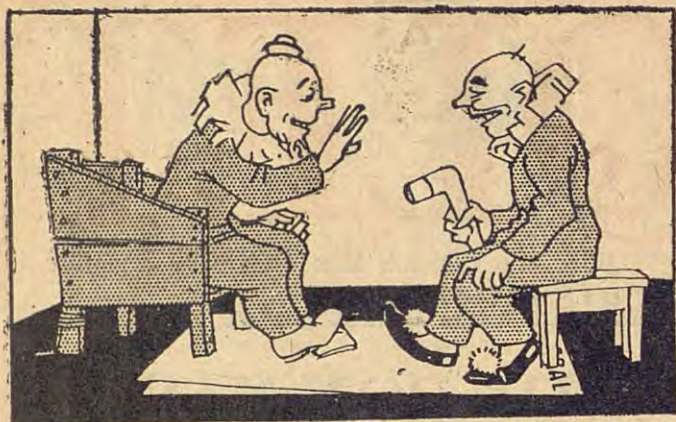
—I tan bon noi i tan trempat com és el nostre Quimet!

I en un rapt de desesperació, el pare tira per la finestra el seu pobre fillet.

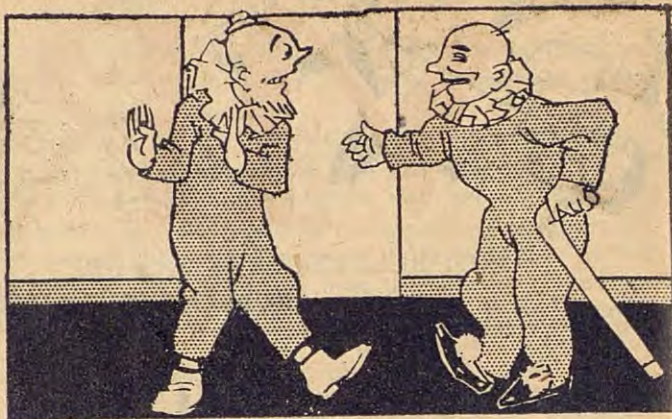


Com era tan bon minyó, va tenir la sort de trobar per el camí la roba que li faltava per a sortir al carrer i aixís un cop el sombrero del magatzem li havia posat el barret va presentar-se al seu pare per a dir-li que quen es té un bon fill, aquest troba lo que li cal allí on menys se pensa.

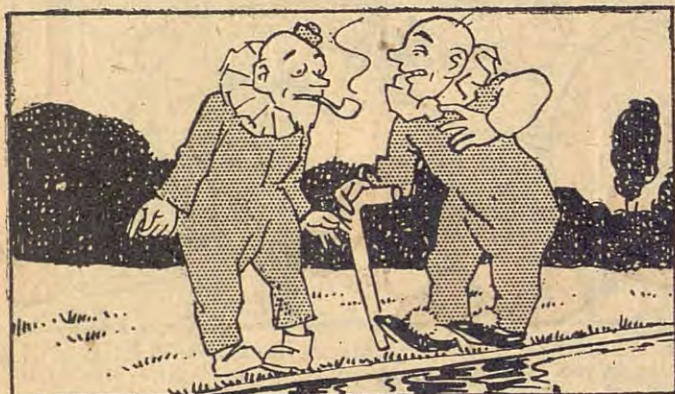
EN RANEI I EN POCA PENA



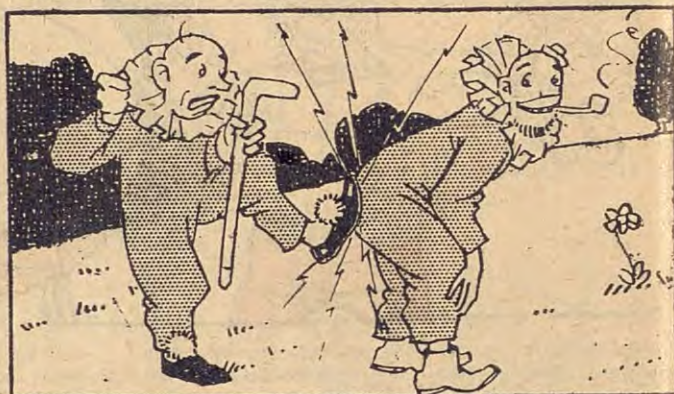
—La gent ha començat de dir-me avar, perquè sóc un xic econòmic. Total perquè jo no dono mai res a ningú; però en canvi... accepto tot el que m'ofereixen.



—No s'hi amohini, senyor Ranci, deixi dir a la gent. Vol que anem a «donar» un passeig junts?—No, no. Ja li he dit que jo no dono res.—Doncs... voldria venir a passejar que ens «donarà» l'aire?—Ah, sí! Així, sí.



—Ara no podrem passar; haurem de «donar» la volta.
—No, no. Ja sap que jo no «dono» res.



—Bé, vaja: això ja és massa... Fa burro. I als burros se'ls pega. Tinguil Tinguil
—Gràcies! Moltes gràcies!



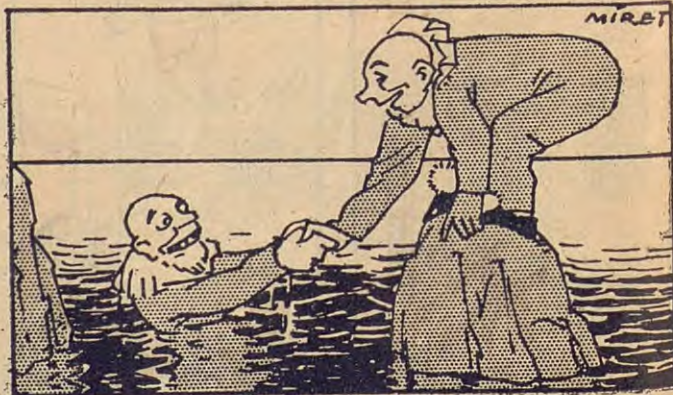
En Ranci i en Pocapena, a l'endema fan les les paus.
—Per a celebrar el que tornem a ésser amics, podríem anar a pescar.—Sí, sí; anem a pescar.



—Dispensi, que li «dono» l'esquena.
—I aral Encara gràcies.

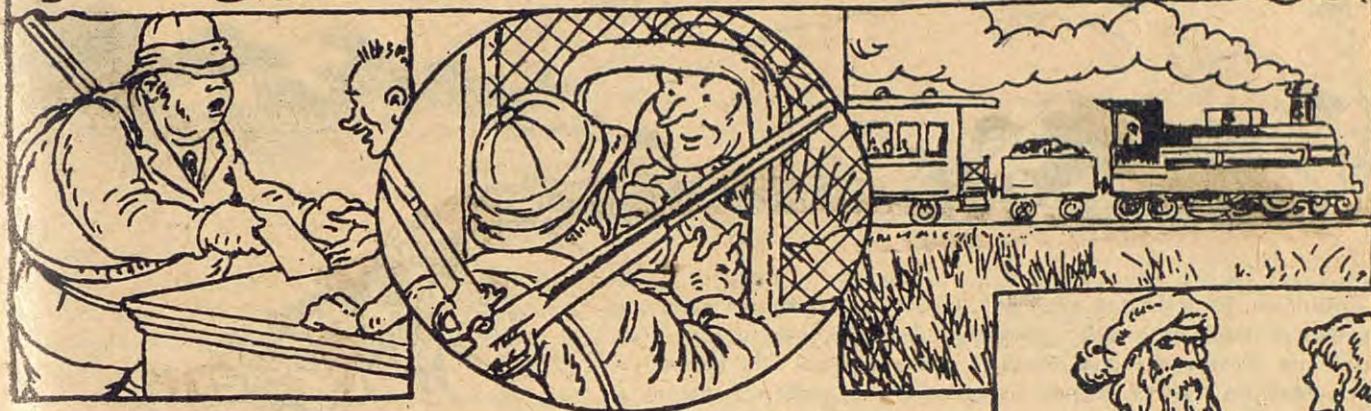


—Ai!... En Ranci ha caigut a l'aigua! «Dongui'm» la mà que el salvaré.—No, no «dono» res.—Però, miri que s'ofegarà!—Sí, ja ho veig; però jo no «dono» res.



—(Ah! Tinc una idea salvadora). Aquí «té» la meva mà!
—Ah! Així, sí; amb molt de gust!

LES DRAMATIQUES CASSERES DEL REI DEL BACALLÀ



Varem quedar, temps enrera, en la infortunada detenció del senyor Jeroni i encara estariem en aqueix punt si no hagués pagat la multa. Ara bé: aixís que es va veure lliure se'n va immediatament cap a l'estació.

—Dongui'm un bitllet per l'Àfrica Central.



allò que se'n diu de pega. Però tan va caminar que a l'últim arribà a un poble veí en plena Festa Major. Hi havia de tot:



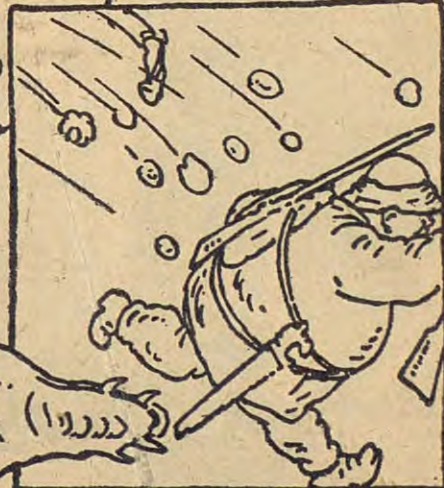
—Oh! aquest tren no més arriba fins a Picamoixons.

—Caram, si que em sap greu! Però vaja, què hi farem...

L'home va marxar a Picamoixons, i al ser allí, camina que caminaràs en busca d'alguna peça aprofitable; però res, ni un trist dragó, ni una hidra per mostra; en fi que estigué



Sardanes a la plaça, comparses, pels carrers, gegants, nanos... Fins que... imagineu-vos que el senyor Jeroni es topa amb un drac que treia foc pels caixals... Al senyor Jeroni li féu un salt el cor;



—Sant Jordi, si no arribo a ser-hil Quina desgràcia... un drac en una Festa Major! I pim, pam! Tiro va, tiro vé, tothom va fugir en un santiamen, quedant solament el drac mort a terra i el rei del bacallà vencedor seu, que s'extranyava de que no vinguessin a felicitar-lo. I mireu si n'eren de desagraïts en aquell poble, que el varen fer marxar a cops de tomàtocs!...

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)



Gulliver ho trobà tot excel·lent. Hi havien trossos de carn que tenien la forma de cuixes i d'espatlles de moltó, però que no eren pas més grossos que una mosca, i uns pans—que allà devien representar els nostres de nou lliures—d'una grandària semblant a les bales de jugar a pam-i-pet. Per fi, ja satisfet, en Samuel restà quiet, fent la digestió. Aleshores, els soldats tragueren les sagetes que tenia encara clavades—fent-lo semblar un coixinet d'agulles—i fregaren les ferides amb un ungüent perfumat que calmà tan prompte la dolor de Gulliver, que aquest caigué en un son profund. I això no és res d'extrany, car els metges del Rei havien barrejat en el vi un potent narcòtic que feia aleshores l'efecte.

Poc després arribà un immens camió d'alguns centímetres d'alt, però de més de dos metres de llarg, que arrossegaven els cavalls més forts i sapats que es pogueren trobar en las quadres reials. Seguidament, amb l'ajut de grans ternals i politxes i de les més fortes cordes del país, una multitud d'obriers trevallà per aixecar al dormit i plaçar-lo damunt del camió, on tornaren a lligar-lo amb tota cura. I envoltat d'un veritable exercit i dels carreters necessaris per a menar els cavalls, el cos de Gulliver fou posat en ruta vers la capital del reialme. El quefe que menava les tropes i alguns dels seus oficials de major confiança decidiren fer el viatge enfilats dalt del pit del «gegant», trobant que des d'allí dalt es disfrutava d'un magnífic punt d'ovir.

Per cert que quan ja feia força estona que la comitiva anava fent via, un incident casual va desvetllar a en Samuel i portà un bon xic de desconcert entre les fileres dels acompanyants. El cas fou que el quefe, qui era un tros presumit i vanitos, explicant tot passejant per la barba del dorment lesseves gestes guerres, ficà la punta de l'espasa en un dels badius del nas de Gulliver, el qual, sentint-se pessigolles, no pogué per menys que esclatar en un sonor estornut. Sort que es tractava, en general, de gent d'armes i habituats, en conseqüència, a no espantar-se massa de res, sinó el pànic que aquella mena de tro terrible havia causat entre l'acompanyament hauria portat mals resultats. En honor a la veritat es té de dir que, aviat, la serenitat s'imposà i que tot tornà com abans, exceptuant el quefe heroic qui preferí seguir el camí montat en son cavall.

El matí següent, el cortetjé arribà a les portes de la capital. Per damunt de les muralles, milers de gents de totes menes i estaments esperaven la sorprenent visió d'aquell grandíols «home-muntanya» i fins el Rei i tota la cort corregueren a contemplar el meravellós espectacle. El camió que conduïa a Gulliver s'aturà fora de muralles, al costat d'un grandíols edifici que havia sigut antigament un temple i del qual se'n havia retirat el culte per haver sigut profanat per un ho-



micidi. En aquell clos abandonat era on s'havia decidit allotjar a en Samuel. La porta d'aquest gran temple tenia almenys sis pams d'alçada i més de tres d'amplària. A l'interior, els ferrers del Rei havien sòlidament enganxat un gran nombre de cadenes, les quals, passant per unes finestres dell costat de l'entrada, anaven lligades a un tormell de Gulliver. Aleshores li foren tallats els lligams i li fou permès el posar-se dret i moure's tot el que li permetia la llargada de les cadenes.

* * *

Milers de personetes s'atropellaven per a veure'l d'aprop. Al Rei mateix li plavia contemplar-lo des de la terrassa d'una torre que hi havia a poca distància. Per cert que quan arribà, montant el seu blanc i fogós corcer, en veure els grossos peus d'en Samuel, el cavall agafà por i es posà dret renillant esfereït. Alguns guardes es precipitaren per a aguantar-lo, però ja el Rei, el qual era un perfecte cavaller (o un cavaller perfecte) havia lograt dominar-lo. Aleshores, donà ordre per a que es servís el dinar a Gulliver, quedant-se ell, la reina, els prínceps i les princeses, rodejats de tots els cortisans, a veure com menjava.

Mentre el monarca i el seu seguici foren allí, la multitud—que era enorme—es mantingué en una actitud expectant i correcta, però quan Sa Majestat Il·lustre es retirà, alguns bromistes, aprofitant l'avinentesa de poguer confondre's amb la espesseïda concurrència, intentaren molestar a Gulliver tirant-li pedres i fins un d'ells llançant-li una sageta que de poc li cuida buidar un ull.

En Samuel s'indignà i, allargant el braç, agafà cinc dels més culpables i se'ls ficà a la butxaca. La gent i àdhuc els soldats s'alarmaren de veres i els infeliços que havien gosat despertar amb llur comportament execrable les ires de l'home-muntanya clamaven i cridaven desesperats, creient que serien engolits per aquella bocassa més grossa que no deu ésser la de l'infern. Però Gulliver era bon home i, ja somrient, els anà agafant d'un a un i els tornà a deixar en terra amb tota cura. No cal dir que el geste magnànim del «gegant» féu el millor efecte entre la concurrència que no es cansava d'elogiar els seus bons sentiments.

Un núvol de pols que s'acostava atragué l'atenció del poble i fins la de Gulliver. Aviat es descobrí la incògnita. Ço que aixecava tal espessa boirina eren una corrua de cavalls de força que arrossegaven un camió on hi anava ben aconduït el capell que havia caigut a en Samuel quan arribà a la terra de Liliput. Inútil dir que en veure al, per a ells, extraordinari gegant qu prenía somrient tal convenient adminícul i se'l posava tranquil·lament al cap, els concurrents canviaren els comentaris llurs d'admiració i d'extranyesa.

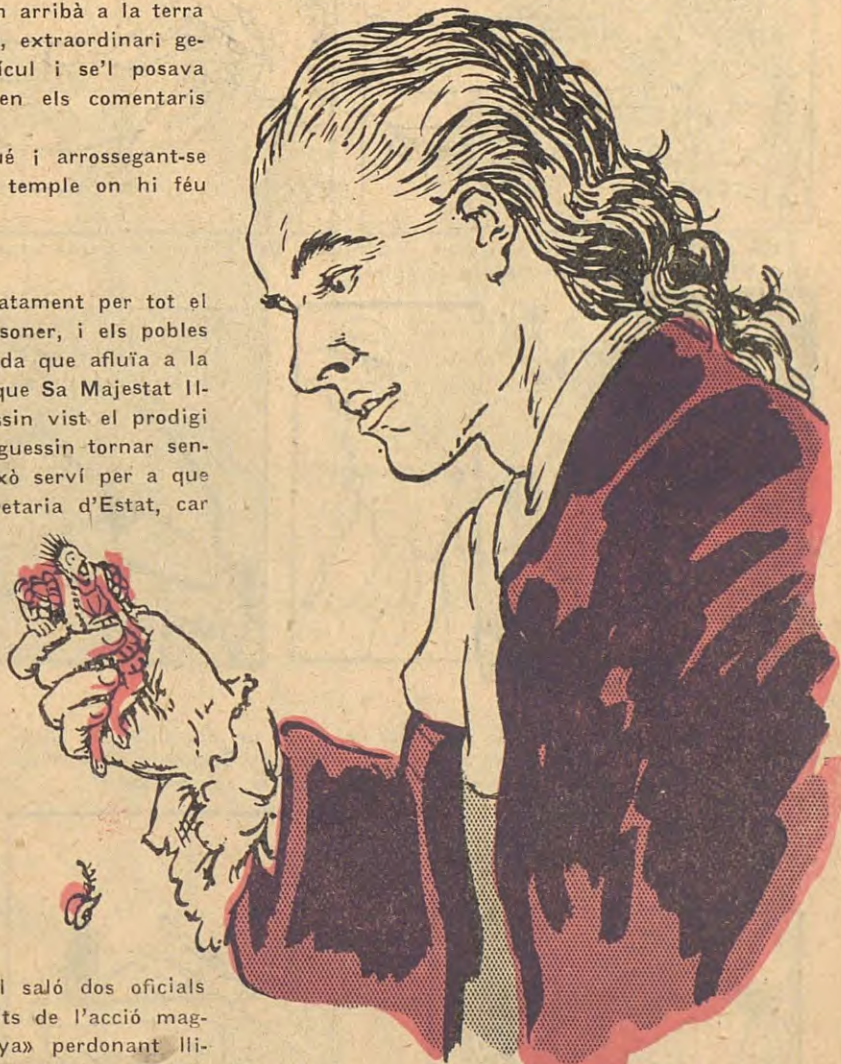
Després, volguent descansar, Gulliver s'ajegué i arrossegant-se amb cura s'entafurà en l'ampla nau de l'antic temple on hi féu petar dolça becaina.

* * *

Com un regueró de pólvora, corregué immediatament per tot el regne la nova de la prodigiosa magnitud del presoner, i els pobles i ciutats es buidaren de gent curiosa i desocupada que afluia a la cauitat. Tanta i tanta arribà a ésser la gentada, que Sa Majestat Il·lustre ordenà que els liliputienses que ja haguessin vist el prodigi retornessin immediatament a llurs cases i no poguessin tornar sense un permís especial. Inútil fer constar que això serví per a que guanyessin molts diners els empleats de la Secretaria d'Estat, car entre els nanos també era cosa corrent la mala costum de les propines.

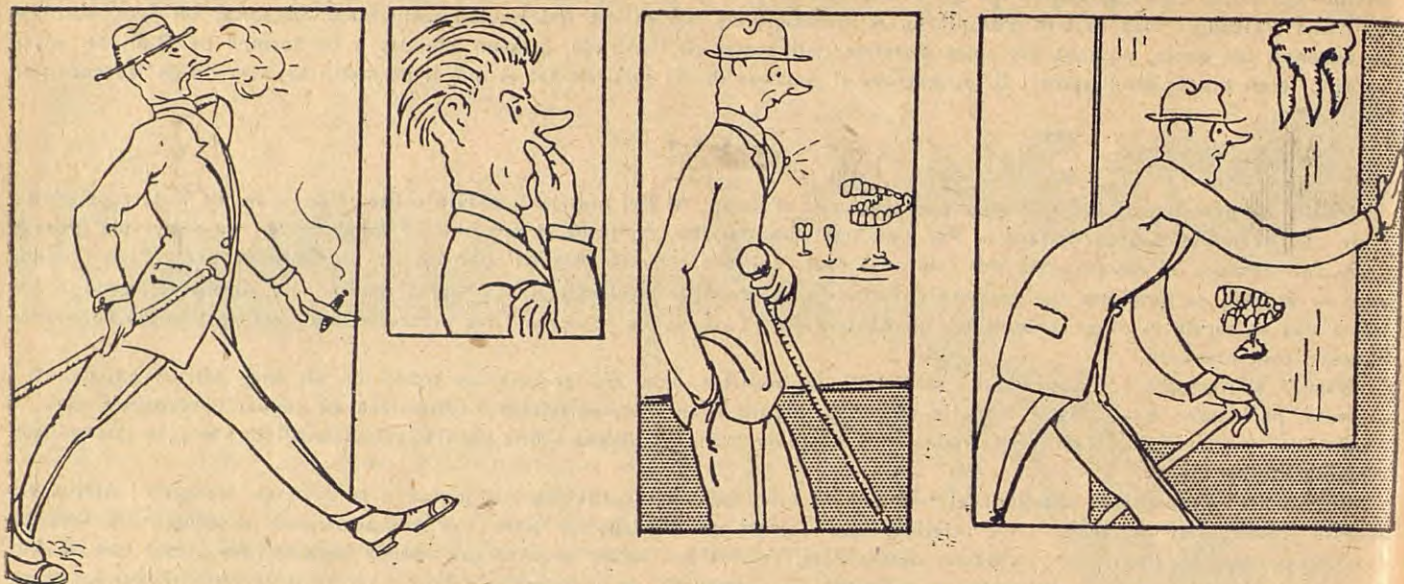
Mentrestant, el Rei cridà a reunió el Consell Suprem per a dictaminar ço que deuria fer-se amb l'extranger. Alguns consellers temien que s'escapés i fes estralls horribles en la ciutat, i d'altres opinaven que ço més important eren les despeses cuantioses que ocasionaria el manteniment de tan gegantesca persona. Per això molts apuntaren la conveniència de matar-lo tirant-li sagetes enverinades, però algú hi oposà l'argument decissiu del perill que constituïria la putrefacció d'un cos tan colossal que seria capaç de portar la pesta a la cort i a la nació sencera.

Estant en aquestes discussions, entraren en el saló dos oficials de l'exèrcit, els quals donaren compte als reunits de l'acció magnànim que acabava d'executar l'home-muntanya perdonant liberalment als cinc miserables que havien gosat befar-lo. La narració féu tan favorable impressió al Rei i a tots els consellers, que, immediatament, es dictà un decret obligant a tots els habitants que aportessin a prorrata i diàriament sis bous, quaranta anyells i altres aliments, aixís com la quantitat proporcionada de pa, vi i fruites per al manteniment de Gulliver. Aixís mateix es destinà al seu servei sis cents criats; es manà que tres cents sastres li confeccionessin un vestit nou, ja que el que duia, amb la mullena del naufragi, estava que no es podia ni mirar. Cinquanta fusters s'encarregaren de fer els botons.

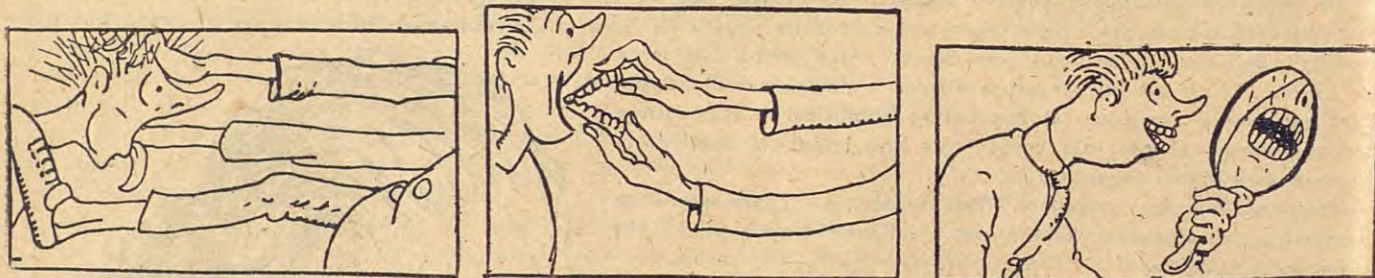


(Continuarà)

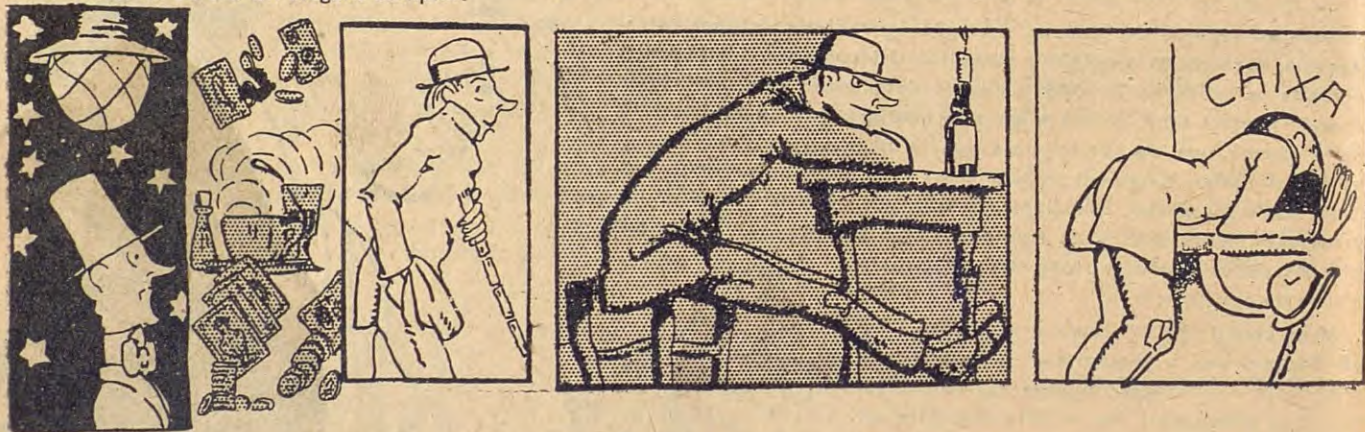
La dentadura d'or



En Picapolill era un elegant en tota l'extensió de la paraula. Anava sempre a l'última moda. Obeïa cegament el «dernier cri». Però li mancava un detall. Un detall dels més importants. Tant, que no podia considerar-se home feliç mentre no el tingués. Li faltaven unes quants dents d'or. S Sense aquest ornamant no podia viure!



Un dia es decidí. Entrà a casa el dentista. Es fa arrencar dents i caixals. Els hi substitueixen per uns altres de 18 quilats. Victòria! Ja era un elegant complet!



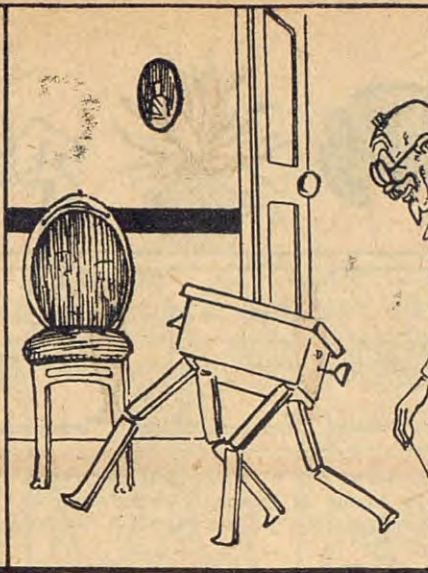
Però nostre home tenia el lleig vici del joc i un dia sortí del Club pobre com una rata. Passà molta misèria i va tenir de vendre mobles i joies per a poder menjar. Solament li quedava una cosa: la dentadura d'or. I se la va vendre per a comprar un pollastre.



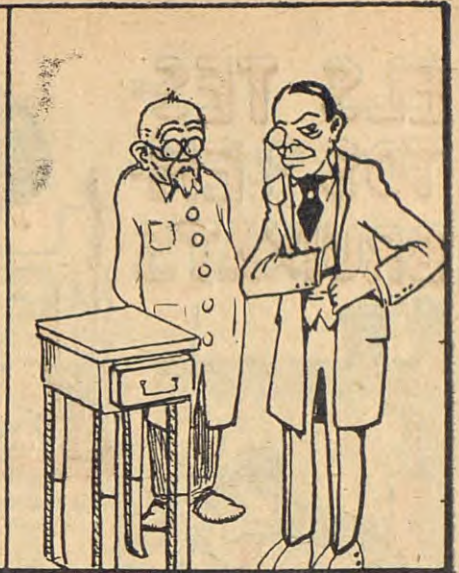
Més al moment d'entaular-se, va donar-se compte de la catàstrofe: havia venut les dents com a objecte de luxe sense recordar que servien per a menjar! I pensà en el suïcidi. Per sort, abans de caure en tan gros pecat, va reaccionar:—Ba, ba, exclamà, menjaré sopes!



El senyor doctor X. inventà una tauleta, que podia, donant-li corda, caminar en qualsevulla direcció.



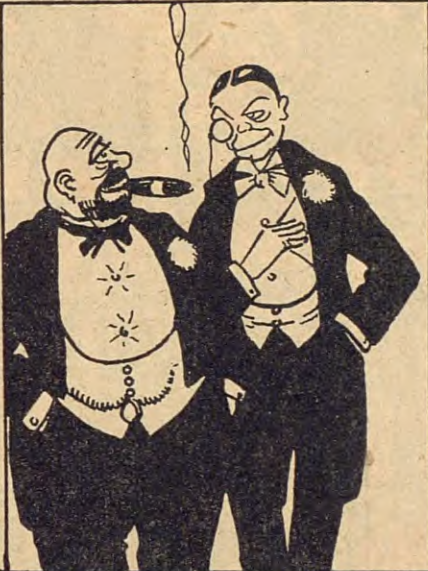
Portava, així mateix, un rellotge, de manera que també es podia posar a l'hora que es volgués fer caminar.



Passà molt temps sense que ningú li comprés, puix no li trobaven cap utilitat. A l'últim l'adquirí un cèlebre lladre de saló.



El qual, aixís que en fou propietari, se la féu portar a un bon hotel.



Allí va fer coneixença amb un gran milionari i li va tornar a vendre com a moble dels més segurs, no explicant-li, però, el veritable mecanisme.



El milionari i la seva dona varen cuitar a guardar-hi llurs joiells, però al següent matí trobaren la tauleta buida.



Explicaren el cas a un famós detectiu, el qual després de mirar el moble per tots indrets, ordenà silenci, fent colocar-hi més joiells.



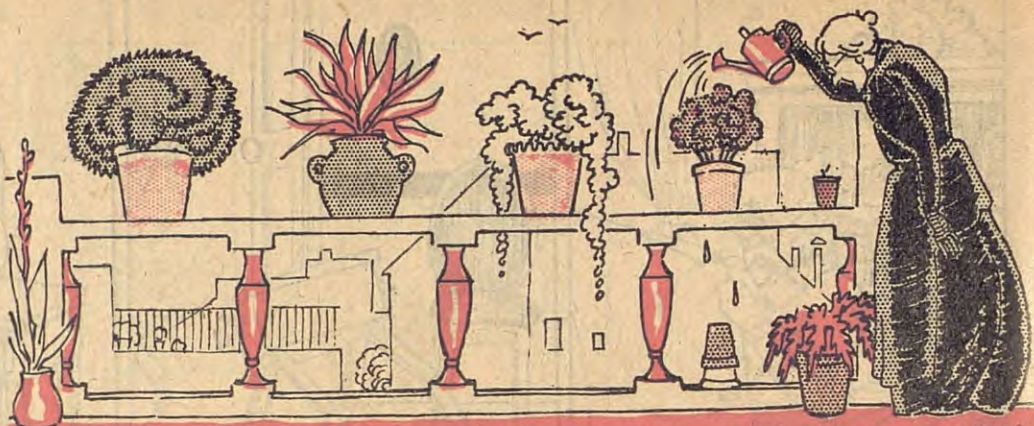
...i va untar la tauleta amb una goma molt enganxadissa. Naturalment, el lladre, com la nit passada, valent-se d'una clau falsa, va obrir la porta del quarto per tal que sor-



Però al moment que va posar-ni les mans s'hi va quedar enganxat. Al matí següent hauríeu pogut veure una extranya detenció.

Chuche

ELS TESTOS EM-BRUIXATS



Les flors eren, per a la senyora Gertrudis, l'únic afecte que li quedava en aquest món i cuidava els testos de la seva galeria amb un carinyo maternal. Així és que no passava cap matí de l'any que no els regués i els inspeccionés amb tota sol·licitut i cura.

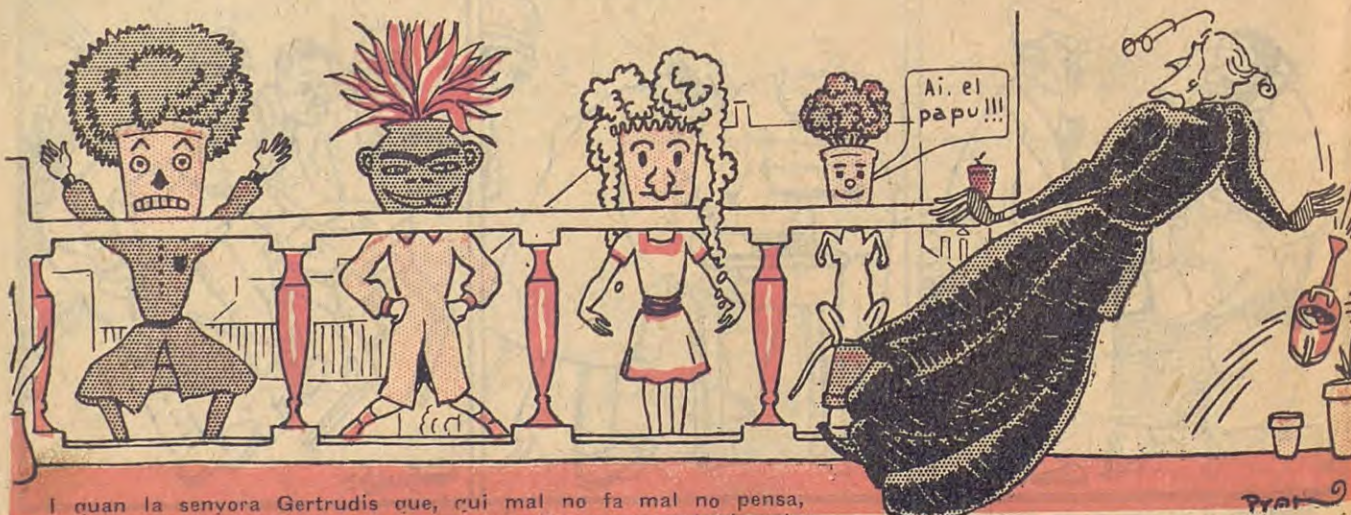


Però un dia els nens de la casa veïna havien oblidat les joguines precisament sota les plantes de la senyora Gertrudis que aquell dia, com sempre, hi esmerçà tot el degut temps i l'aigua convenient per mantenir-les sempre tan gemades i amb aquella frescor que enamorava.

La indignació dels descuidats fou indescriptible, preferint mil impropis i amenaces sense volguer-se donar compte de que la senyora Gertrudis no podia preveure el que hi haguessin nens que tinguessin tan poca cura de les seves coses.



En el cervell dels «ofesos» germinà una idea diabòlica per a fer 'passar una mala estona a la pobra senyora i l'endemà al matí, abans de que ella eixís a visitar les benvolgudes flors, ells, ardidament, entraren en la galeria per a preparar el cop, que ja assaborien a l'avançada.



I quan la senyora Gertrudis que, qui mal no fa mal no pensa, s'atancava confiadament, ruixador en mà com de costum, caigué amb un fort tropell en veure que els seus estimats testos per art d'encantament havien devingut uns monstres esgarriposos que es burlaven d'ella com uns fills perversos i malagrats.